

РЕШЕНИЕ

№ 7044

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в публично заседание на 16.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9786** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано по жалба на А. Х. Х. срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-155 от 13.10.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С..

В обстоятелствената част на жалбата са изложени твърдения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, тъй като жалбоподателката се явява заинтересовано лице по см. на чл.149 ал.2 т.3 ЗУТ да обжалва издаденото разрешение за строеж № 258/14.07.2009г. Претендира се от съда отмяна на атакувания административен акт и присъждане на разноските по делото, като доводи в защита на това становище са развити в писмени бележки от 28.11.2012г.

Ответникът- Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С. в хода на съдебния процес не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна- И. Х. К. оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна, като подробни правни доводи са развити в писмени становища от 05.09.2012г. и 03.12.2012г.

Заинтересованите страни- Х. И. К. и К. И. С. също оспорват подадената жалба, като претендират от съда да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли, като неоснователна.

Заинтересованите страни- Б. И. С. и И. Б. С. молят съдът да постанови съдебно решение, с което да уважи подадената жалба.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на подадената жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Главният архитект на Столична община, район „В.“ е издал Разрешение за строеж № 258/14.07.2009г. за строеж: „лятна кухня” със застроена площ от 42.70 кв.м., находяща се в урегулиран поземлен имот, представляващ УПИ ХХІІІ-237, кв. 175, по плана на [населено място], район „В.“, местност „Г. глава” с възложител Х. И. К..

Видно от приложената обяснителна записка, процесният строеж „лятна кухня” е елемент на допълващото застрояване в УПИ ХХІІІ-237 от кв.175 и представлява монолитна конструкция от стоманобетонов скелет и зидани стени от тухли 25 см. Подходът е от юг, като в общото пространство са обособени дневен кът и кухненски бокс, а на кота -2.40 е оформено мазе. Подовата настилка е от теракот и следва да се изпълни върху подложен пласт, покривът е плосък-монолитен. Техническите показатели на строежа са както следва: застроена площ- 42.70 кв.м., застроен обем-124.00 куб.м., плътност на застрояване- 13.81% и кинт-0.32.

Срещу издаденото разрешение за строеж е постъпила жалба с вх.№ С7-316-10-10-008/15.07.2011г. от А. Х. Х., по която е постановена оспорената в настоящото производство ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-155 от 13.10.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С., с която така подадената жалба е отхвърлена като процесуално недопустима. Заповедта е издадена на основание чл. 216, ал. 5 във връзка с ал. 2 от ЗУТ и мотивирана с това, че жалбоподателят не е заинтересовано лице по чл. 149, ал. 2 т.1 от ЗУТ.

Оспорващата страна А. Х. Х. се легитимира, като собственик на първи партерен и трети тавански етаж от жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], заедно със съответните идеални части от общите части на сградата, без право на собственост върху дворното място, в което е изградена, съставляващо УПИ ХХХІІІ-237 от кв.175 по плана на [населено място], местност „Г. глава”, видно от нотариален акт №52, том ХІІ, дело № 2673/1993г. и постановление за възлагане на недвижим имот от 11.02.2009г. на частен съдебен изпълнител И. Ч..

В полза на възложителя на строежа Х. И. К. е било учредено право на строеж във формата на нотариален акт № 063, том І, рег.№686, дело № 55/2009г. за изграждане на лятна кухня на един етаж, разположена на разстояние 0.80м. от източната и северната част на източната половина на къщата-близнак в УПИ ХХІІІ-237 от кв.175, състояща се от дневен кът и кухненски бокс със застроена площ от 42.70 кв.м., ведно с избено помещение под нея на кота -2.40м. с площ от 42.70, при граници: от всички страни-двор.

По делото е прието експертно заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещото лице инж.Т. Т., становището по което не е оспорено от страните и се възприема от съда, като компетентно и обективно дадено.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Спорният по делото въпрос, който обуславя и предметът на съдебния контрол върху обжалвания административен акт, съответно - основателността на подадената срещу него жалба, се отнася до това дали по отношение на жалбоподателя А. Х. Х. са налице предпоставките за допустимост на образуваното пред административния орган производство.

Разпоредбата на чл. 216, ал. 2 от ЗУТ предвижда задължително административно обжалване на определена категория актове, между които са и издадените разрешения за строеж (чл. 216, ал. 1, т. 2 от ЗУТ), пред началниците на регионалните дирекции за национален строителен контрол. Правомощието на началника на РДНСК да се произнесе по допустимостта на подадена жалба срещу разрешение за строеж произтича от ал. 5 на чл. 216 от ЗУТ, уреждаща възможността административният орган да изследва основателността на жалбата след преценка на нейната допустимост. При съдебната проверка на оспорен акт по допустимостта на производството съдът не е компетентен да проверява основателността на жалбата пред административния орган, а е задължен да се ограничи само до обсъждането на предпоставките за допустимост на административното производство и в хипотеза, че приеме че същите са налице следва да върне административната преписка на ответната страна за произнасяне по същество.

Кръгът от лица, легитимирани да обжалват издадено разрешение за строеж пред началника на РДНСК, е уреден в чл. 149, ал. 3 от ЗУТ. Това са заинтересованите по смисъла на ал. 2 от същия текст лица. В административната преписка по издаване на разрешение за строеж № 258/14.07.2009г., изпратена на съда от Столична община, район „В.” с рег.№ 9301-81/27.03.2012г. не се съдържат писмени доказателства за уведомяването на А. Х. Х. за този административен акт, поради което съдът е длъжен да приеме, че жалбата с която е бил сезиран ответният административен орган на 15.07.2011г. е подадена в законоустановения 14 дневен срок по см. на чл.149 ал.3 ЗУТ. На второ място в нормата на чл.149 ал.2 ЗУТ са посочени три категории лица, които са заинтересовани да оспорват по административен ред издадено разрешение за строеж и законодателно са регламентирани отделните хипотези, при които това може да бъде направено, а именно: в случаите на нов строеж, пристрояване или надстрояване на заварен строеж, в случаите на преустройство и промяна на предназначението на заварен строеж и в случаите по чл.185 ал.1 и ал.2 ЗУТ. Ответникът в мотивната и разпоредителна част на административния акт е посочил хипотезата на чл.149 ал.2 т.1 от ЗУТ, при обосноваване на своя извод за процесуална недопустимост на административното оспорване. При анализ на събраните и приети в съдебния процес писмени доказателствени средства, настоящият състав приема също, че относимата към разглеждания казус разпоредба е тази по чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ и същата правилно е приложена от по-горестоящия административен орган. В процесното спорно правоотношение обект на разрешението за строеж № 258/14.07.2009г. е нов строеж „лятна кухня”, която е в режим на допълващо застрояване по см. на чл.20 ал.2 ЗУТ в УПИ XXIII-237 от кв.175, местност „Г. глава”.

Съгласно чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ заинтересовани страни да атакуват по административен ред издадено разрешение за нов строеж са възложителят, собствениците и носителите на ограничени вещни права върху поземления имот, както и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон. А. Х. Х. не притежава неограничени вещни права на собственост, респ. ограничени вещни права върху УПИ ХХІІІ-237 от кв.175, местност „Г. глава”, поради което и не е активно легитимирана да оспорва по административен ред издаденото в полза на Х. И. К. разрешение за строеж № 258/14.07.2009г. Неоснователни са аргументите на жалбоподателката, че същата е заинтересована страна по см. на чл.149 ал.2 т.3 ЗУТ, тъй като разрешеното строителство по процесното разрешение за строеж се отнася до нова, отделна, свободно разположена в имота сграда на допълващо застрояване, а не до надстрояване или пристрояване на сградата, която е в режим на етажна собственост. Т.нар. „топла връзка към лятната кухня” е предмет на друго разрешение за строеж № 263/15.07.2009г. на Главен архитект на Столична община, което е отменено с влязло в законна сила съдебно решение № 2945 от 31.05.2012г. по адм.дело № 9785/2011г. на АССГ, ІІ-ро отделение, 33 състав.

При липсата на предпоставките за надлежно упражняване на правото на жалба, изводът на административния орган за недопустимостта на жалбата на А. Х. Х. е в съответствие с материално-правната разпоредба на чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ. Изследването на законосъобразността на издаденото строително разрешение е въпрос от компетентността на административния орган и не може да бъде предмет на анализ в настоящото производство по вече изложените съображения за обхвата на съдебния контрол, поради което не трябва да бъдат обсъждани доводите на жалбоподателката, че при одобряване на строителните книжа не е взето нейното съгласие. Съдът извършва проверка само относно допустимостта на искането на жалбоподателя административният орган да разгледа жалбата по реда на чл.216 ал.2 във вр. ал.5 ЗУТ за отмяна на разрешението за строеж, а не върху неговата законосъобразност по същество. Ирелевантно за предмета на спора е и обстоятелството, дали изграденото на място фактическо строителство съответства на това, което е било одобрено с разрешение за строеж № 258/14.07.2009г., като в случай, че има отклонение от инвестиционните проекти следва да се инициира и развие производство по издаване на заповед с правно основание чл.225 ал.2 т.3 ЗУТ. В този смисъл констатациите на вещното лице, че между „лятната кухня” и сградата понастоящем е изградена вътрешна връзка, като по този начин осъщественият строеж се е обособил, като пристройка към съществуващата жилищна сграда и не представлява самостоятелен обект са факти без правно значение за законосъобразността на административния акт, издаден на правно основание чл.216 ал.5 ЗУТ. С разрешението за строеж № 258/14.07.2009г., което е било обжалвано по административен ред при условията на чл.47 ал.1 ЗУТ е било предвидено свободно разполагане на „лятната кухня” на 0.80м. /г-образно/ от източната и северна част на източната половина на двуетажната къща-близнак, а не свързано застрояване, поради което и в заключение, ако след реализацията на строежа се засягат общи части от сградата, в която А. Х. Х. притежава идеални части, защитата на накърнени нейни права следва да се реализира в друго административно производство. Влязлото в законна сила съдебно решение № 2945/31.05.2012г. по адм.дело № 9785/2011г. на АССГ, ІІ-ро отделение, 33 състав, макар и постановено между същите страни не съставлява процесуално основание по

см. на чл.299 ГПК във вр.чл.144 АПК за непререшаемост на съдебния спор, защото с него е преценена законосъобразността на административен акт, издаден на друго правно основание и по отношение на друго разрешение за строеж № 263/15.07.2009г., касаещо различен обект „смяна на предназначението на гараж и работилница в кабинет и санитарен възел с топла връзка към лятна кухня”.

По изложените съображения, съдът намира, че не е налице претендираното от жалбоподателя основание за отмяна на оспорената заповед по чл. 146 т. 4 от АПК. При служебната проверка за законосъобразност в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът не констатира други основания за нейната отмяна, поради което жалбата срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-155 от 13.10.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С. следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на заинтересованата страна И. Х. К. следва да бъдат възстановени разноските, направени от нея по делото, които са доказани в размер на сумата от 300 лева, представляващи заплатено възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. Х. от [населено място], [улица] срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-155 от 13.10.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С., като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА А. Х. Х. от [населено място], [улица] да заплати на И. Х. К. със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв.Е. Д. сумата от 300 /триста/ лева на основание чл.143 АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: